

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců **a) Bc. E. F., b) R. F.,** oba zastoupeni JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/Val, č. j. 2008/43811-242, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, č. j. 11 Ca 118/2009 – 46,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2012, č. j. 4 A 63/2012 – 18, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/Val, č. j. 2008/43811-242, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 11.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jiřího Juříčka.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/Val, č. j. 2008/43811-242. Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2008, č. j. JMK 155948/2007, nevyhověl Krajský úřad Jihomoravského kraje žádosti stěžovatelů o zařazení do evidence žadatelů vhodných stát se osvojiteli s odůvodněním, že podle posudku lékařky krajského úřadu ze dne 25. 1. 2008 bylo u stěžovatelky zjištěno pohybové postižení, které podstatně omezovalo její pohybovou schopnost, a tím i schopnost pečovat o dítě. Posudková lékařka nepovažovala významnou psychickou i fyzickou zátěž v podobě péče o dítě pro zdravotní stav stěžovatelky za vhodnou.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali stěžovatelé odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/Val, č. j. 2008/43811-242, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Vycházel přitom zejména z posudku zpracovaného posudkovou lékařkou MPSV v rámci odvolacího řízení dne 31. 7. 2008, která rovněž nedoporučila zařazení stěžovatelky do seznamu žadatelů o náhradní rodinnou péči. Konstatovala, že chronické onemocnění bederní páteře významně limituje možnost fyzického zatížení a tím omezuje pečovatelské schopnosti žadatelky. Po stránce psychické nepovažuje v současné době zdravotní stav stěžovatelky za optimální pro zatížení péčí a výchovou dítěte, která je neregulovatelnou fyzickou i psychickou zátěží s řadou stressových situací.

Městský soud v Praze předně nepřisvědčil žalobní námitce stěžovatelů, že závěry posudkové lékařky, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, byly učiněny pouze ze starších, neaktuálních lékařských zpráv tykajících se navíc pouze pohybového postižení stěžovatelky. Stěžovatelé požádali o zařazení do evidence žadatelů o náhradní rodinnou péči v listopadu roku 2007. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že zdravotní stav stěžovatelky byl posouzen na základě lékařské zprávy MUDr. T. ze dne 25. 1. 2008, podkladem byla zpráva praktické lékařky MUDr. D. z 6. 11. 2007 a dokumentace MSSZ Brno město. Posouzení zdravotního stavu tedy vycházelo z lékařských zpráv z let 2005 i 2007, např. zprávy z neurochirurgického vyšetření ze dne 11. 10. 2007 (MUDr. V.), zprávy z neurologického vyšetření ze září a října 2007 (MUDr. M.), zprávy z rehabilitačního vyšetření ze dne 10. 9. 2007 (MUDr. B.) a zprávy praktické lékařky MUDr. D. ze dne 12. 9. 2007 pro kontrolní lékařskou prohlídku plné invalidity. Lékařské zprávy byly tedy vypracovány v období jen krátce předcházejícím podání žádosti stěžovatelů. Stěžovatelé pak v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nedoložili, že by se zdravotní stav stěžovatelky natolik zlepšil, že by zprávy, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, nebylo možno použít. K námitce stěžovatelů, že si posudková lékařka nevyžádala nové lékařské zprávy, Městský soud v Praze dodal, že je na jejím odborném posouzení, zda považuje předloženou lékařskou dokumentaci za dostatečnou. Pokud měli stěžovatelé k dispozici lékařské nálezy, které podle jejich názoru mohly zvrátit ty předchozí, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, bylo na nich, aby je předložili.

Stěžovatelé ve své žalobě dále namítli, že není zřejmé, na základě jakých podkladů byl učiněn závěr o špatném psychickém stavu stěžovatelky, resp. na základě jaké dokumentace posudková lékařka posuzovala údajný sekundární depresivní syndrom. Městský soud v Praze zde odkázal na výčet lékařských zpráv v posudku o zdravotním stavu stěžovatelky ze dne 31. 7. 2008. Pokud je v diagnostickém souhrnu zdravotních postižení stěžovatelky konstatován doprovodný sekundární depresivní syndrom, stalo se tak v souvislosti s celkovým hodnocením jejího zdravotního stavu, kdy bylo popsáno

chronické onemocnění bederní páteře s tím, že další interní onemocnění jsou celkem dobře kompenzována. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je pak zřejmé, že základním důvodem pro nezařazení stěžovatelky do seznamu žadatelů o náhradní rodinnou péči bylo právě chronické onemocnění bederní páteře, které podle posudků výrazně limituje možnost fyzického zatížení a tím omezuje její pečovatelské schopnosti.

Městský soud v Praze uzavřel, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Odvolací orgán se nespokojil s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky posudkovou lékařskou krajského úřadu, ale opatřil si další lékařské posouzení, přestože ani ve svém odvolaní stěžovatelé neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, které by závěr posudkové lékařky krajského úřadu vyvrátily. Stejně tak v podané žalobě stěžovatelé v podstatě projevují nespokojenost s celkovým posouzením, žádné konkrétní skutečnosti zpochybňující závěry posudkových lékařů však neuvádí. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadli stěžovatelé rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Především nesouhlasili se závěrem soudu, že pro správní orgán je závazný závěr posudkové lékařky o tom, že lze považovat předloženou lékařskou dokumentaci za dostatečnou. Tento závěr v podstatě popírá možnost soudního přezkumu jakéhokoliv správního rozhodnutí, které vychází z odborného posouzení posudkové lékařky. Každé správní rozhodnutí, které lze podrobit soudnímu přezkumu, musí být vydáno v souladu s právními předpisy a musí vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu. Nelze tedy považovat za správné takové odborné posouzení posudkové lékařky, které vychází z podkladů, které neumožňují učinit závěr o zdravotním stavu posuzovaného. Správní orgán rozhodoval o zdravotním stavu stěžovatelky zejména na základě zdravotní dokumentace z roku 2005. Rozhodně se tak nejedná o aktuální dokumentaci, jestliže žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 1. 2009. Novější zprávy nevycházely z nových vyšetření stěžovatelky, ale pouze opakovaly údaje ze starší zdravotní dokumentace a nepřinášely pro hodnocení jejího zdravotního stavu nic nového. Také nové posouzení posudkovou lékařkou MPSV ze dne 31. 7. 2008 vycházelo pouze z listinných podkladů, posudková lékařka si nevyžádala aktuální zprávy o zdravotním stavu stěžovatelky, ani ji nevyšetřila. Její rozhodování proto bylo zcela nekompetentní a nepodložené. Správní orgány zcela pominuly to, že chronické onemocnění bederní páteře stěžovatelky se příznivě vyvíjelo mimo jiné tak, že došlo ke změně invalidity třetího stupně na invaliditu prvního stupně. Nezohlednily ani fakt, že se stěžovatelce narodilo před čtyřmi roky dne 4. 9. 2008 dítě, o které se oba stěžovatelé řádně starají a „neregulovatelnou fyzickou i psychickou zátěž s řadou stresových situací“ při výchove nezletilého syna bez problému zvládají. Stěžovatelka v současné době dokončuje studium pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, obor sociální pedagogika, je tedy i po stránce odborné připravena pro péči o osvojené dítě či pro pěstounskou péci. Navíc pracuje jako asistentka učitele a tedy i ve svém pracovním zařazení uplatňuje své odborné znalosti a získává praktické zkušenosti, které by mohla uplatnit při náhradní rodinné péči. Stěžovatel pracuje jako mistr odborného výcviku, vystudoval bakalářský stupeň pedagogické fakulty. Stěžovatelé tak mají veškeré předpoklady pro zajištění náhradní rodinné péče. Žalovaný se odvolával na Úmluvu o právech dítěte publikovanou pod č. 104/1991 Sb. Právě zájem dítěte by měl být nejsilnějším argumentem pro zařazení

stěžovatelů do seznamu žadatelů o náhradní rodinnou péči, neboť jsou schopni zajistit svěřenému dítěti harmonické prostředí náhradní rodiny a uspokojit v potřebném rozsahu všechny jeho potřeby nepochybně na vyšší kvalitativní úrovni, než je tomu v zařízení ústavní péče.

Stěžovatelé poukázali i na délku správního a soudního řízení. Žádost o zprostředkování náhradní rodinné péče podali dne 7. 11. 2007. O žádosti bylo správními orgány rozhodnuto dne 21. 1. 2009, soudní řízení pak trvalo téměř 3 a půl roku. Stěžovatelé tedy podávají kasační stížnost za situace, kdy je stěžovatelce téměř 38 let a stěžovateli téměř 39 let. Věk žadatelů o náhradní rodinnou péči je přitom velmi významný nejen při rozhodování o zařazení do seznamu žadatelů o náhradní rodinnou péči, ale i při rozhodování o svěření dítěte do pěstounské nebo předadopční péče. Stěžovatelé se i tímto velmi zdlouhavým a pomalým vyřizováním své záležitosti cítí být dotčeni ve svých ústavních právech. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění do 31. 12. 2009, bylo zprostředkování osvojení nebo pěstounské péče svěřeno předně krajskému úřadu. Podle § 22 zákona vedl krajský úřad pro tyto účely evidenci dětí uvedených v § 2 odst. 2 vhodných k osvojení nebo ke svěření do pěstounské péče a evidenci žadatelů vhodných stát se osvojiteli nebo pěstouny.

Podle § 27 odst. 2 písm. b) zákona č. 359/1999 Sb., ve znění do 31. 12. 2009, se pro účely zprostředkování osvojení a pěstounské péče u žadatelů posuzuje charakteristika osobnosti, psychický stav, zdravotní stav, jenž zahrnuje posouzení, zda zdravotní stav žadatele z hlediska duševního, tělesného a smyslového nebrání dlouhodobé péči o dítě, předpoklad vychovávat dítě, motivace, která vedla k žádosti o osvojení dítěte nebo k jeho svěření do pěstounské péče, stabilita manželského vztahu a prostředí v rodině, popřípadě další skutečnosti rozhodné pro osvojení dítěte nebo jeho svěření do pěstounské péče.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě zdůrazňuje, že posouzení zdravotního stavu žadatele ve vztahu k jeho výchovným a pečovatelským schopnostem je věcí odborně medicínskou, k níž je třeba odborných znalostí. Toto odborné posouzení proto provádí posudkoví lékaři krajského úřadu a Ministerstva práce a sociálních věcí. Posudek vypracovaný posudkovým lékařem je ovšem třeba hodnotit jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů. Je tak třeba zabývat se tím, zda posouzení zdravotního stavu žadatele vypracované posudkovým lékařem splňuje požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů, tedy zda byl zdravotní stav posuzovaného komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace a zda jsou posudkové závěry náležitě zdůvodněny. Stěžovatelům pak lze přisvědčit v tom, že zhodnocení úplnosti skutkových zjištění zahrnuje i otázku, zda lékařské zprávy, na základě nichž byl posudek zpracován, lze považovat za dostatečně aktuální dokumentaci zdravotního stavu posuzovaného.

Nejvyšší správní soud má za to, že právě stížní námitka týkající se aktuálnosti shromážděné zdravotní dokumentace byla v projednávané věci nedůvodná. Městský soud v Praze již ve svém rozsudku uvedl zprávy, které byly podkladem posudků vypracovaných ve správním řízení dne 25. 1. 2008 a dne 31. 7. 2008. Nejvyšší správní soud na tento výčet odkazuje a dodává, že součástí dokumentace byl i záznam z jednání o kontrole plné invalidity ze dne 18. 10. 2007, kdy byla stěžovatelka nadále shledána pouze částečně invalidní. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že pokud posudkové lékařky vypracovaly své posudky na základě lékařských zpráv pocházejících z období jen krátce předcházejícího podání žádosti stěžovatelů o zařazení do evidence, tedy především z lékařských zpráv ze září a října 2007 a zprávy praktické lékařky stěžovatelky ze dne 6. 11. 2007, vycházely z dostatečně aktuálních poznatků o jejím zdravotním stavu. Městský soud v Praze rovněž správně podotkl, že stěžovatelé v průběhu správního ani soudního řízení nedoložili žádné lékařské zprávy, které by dokládaly významné zlepšení zdravotního stavu stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud dodává, že je nedůvodnou i námitka, že posudková lékařka stěžovatelku nevyšetřila a tudíž nemohla řádně její zdravotní stav posoudit. Zde je nutno podotknout, že úkolem posudkových lékařů je pouze hodnotit zdravotní stav žadatelů, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře žadatele a lékařů odborných, u nichž se léčí. Ti se pak podílejí na kompletizaci zdravotní dokumentace. Vyšetření žadatele posudkovým lékařem by tak bylo nezbytné pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná nebo některé nálezy byly nejednoznačné či dokonce rozporné. Takováto situace však v projednávané věci nenastala.

Nejvyšší správní soud však dospěl v projednávané věci k závěru, že posudky posudkových lékařek nesplňují požadovaná kritéria úplnosti a přesvědčivosti z jiných důvodů. Přisvědčil totiž námitce stěžovatelů, že se posudkové lékařky nikterak nevypořádaly s jejich námitkou, že se onemocnění bederní páteře stěžovatelky příznivě vyvíjelo. Z posudků obou posudkových lékařek je sice zřejmé, že vycházely ze záznamu z jednání o kontrole plné invalidity stěžovatelky ze dne 18. 10. 2007, nikterak se však na základě této zprávy nevyjádřily k tomu, k jakému vývoji zdravotního stavu stěžovatelky z hlediska jejích výchovných a pečovatelských schopností došlo a jaká je prognóza onemocnění. Posudkové lékařky se tedy nikterak nevypořádaly s tím, zda skutečně došlo ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatelky, či zda se jednalo o stabilizaci zdravotního stavu spojenou s adaptací stěžovatelky na situaci vyvolanou zdravotním postižením či o dřívější nadhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky. Právě toto vyjádření posudkových lékařek bylo podstatné pro zhodnocení schopností stěžovatelky k dlouhodobé řádné péči o dítě.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že posudky posudkových lékařek nesplňují požadavek přesvědčivosti i z toho důvodu, že jejich závěry o psychickém stavu stěžovatelky nejsou v posudcích náležitě zdůvodněny a podloženy relevantní zdravotnickou dokumentací. Obě posudkové lékařky v diagnostickém souhrnu zdravotních potíží stěžovatelky konstatovaly sekundární depresivní syndrom, v souhrnu lékařských zpráv však neuvádí žádné psychologické ani psychiatrické vyšetření stěžovatelky, na základě něhož by bylo možné její případné psychické onemocnění zhodnotit. Z posudku posudkové lékařky MPSV je přitom zřejmé, že konstatovaný

sekundární depresivní syndrom byl pro zhodnocení výchovných a pečovatelských schopností stěžovatelky rovněž relevantní. Její závěr o tom, že uvedené psychické onemocnění stěžovatelky nevytváří optimální psychický stav nutný pro přijetí a výchovu dítěte, pak převzal žalovaný ve svém rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že pokud žalovaný rozhodl na základě závěrů posudku posudkové lékařky MPSV, který nesplňoval kritéria úplnosti a přesvědčivosti, vycházel ze skutkového stavu, který neumožňoval zhodnocení, zda je stěžovatelka schopna z hlediska svého zdravotního stavu vykonávat dlouhodobou péči o dítě. Městský soud v Praze měl z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit.

Ke zbývajícím námitkám týkajícím se délky řízení Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelé ve své žalobě ani následně v řízení před soudem správnímu orgánu průtahy řízení nevytýkali. Stížní námitka poukazující na tuto vadu správního řízení je tak ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že chápe frustraci stěžovatelů ze skutečnosti, že soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze trvalo téměř tři a půl roku, délka soudního řízení však v projednávané věci nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku.

Jestliže stěžovatelé ve své kasační stížnosti poukázali na své odborné zkušenosti s výchovou dítěte, je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti nebyly při posouzení věci relevantní.

Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu mělo být Městským soudem v Praze pro nezákonnost zrušeno a že nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení či vypořádání dalších žalobních námitek Městským soudem v Praze. Městský soud v Praze by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že je v projednávané věci účelné současné zrušení rozhodnutí žalovaného spolu se zrušením rozsudku soudu.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Současně s tím podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Tomu také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že ačkoli výše konstatoval, že v době předchozího správního řízení vycházely posudkové lékařky z relativně aktuálních poznatků o zdravotním stavu stěžovatelky (především ze září a října 2007), bude v dalším

řízení nutné vzhledem k časovému odstupu šesti let vyžádat pro účely nového odborného posouzení a následného rozhodnutí lékařské zprávy dokumentující nynější zdravotní stav stěžovatelky.

Jelikož Nejvyšší správní soud je za této procesní situace posledním soudem, který o věci rozhodl, musí též rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatelé měli v projednávané věci plný úspěch, proto mají právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé soudu nepředložili žádné vyúčtování nákladů řízení, proto Nejvyšší správní soud vycházel při určení nákladů řízení ze skutečností zřejmých ze spisu. Před krajským soudem stěžovatelé zastoupeni nebyli, v řízení o kasační stížnosti byli zastoupeni na základě plné moci JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce stěžovatelů učinil v řízení o kasační stížnosti celkem 2 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a podání kasační stížnosti jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tyto dva úkony tedy náleží částka 4.200 Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč. Ze spisu nevyplývá, že by zástupce stěžovatelů byl plátcem DPH, proto se částka nenavyšuje o DPH. Náklady řízení vynaložené stěžovateli dále zahrnují částku 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a částku 5.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání kasační stížnosti. Celkově tedy náleží stěžovatelům náhrada nákladů řízení ve výši 11.800 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelům do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Vlašínem v právní věci žalobců: **a) Bc. E. F., b) R. F.,** oba zastoupeni JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/Val, č. j. 2008/43811-242, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, č. j. 11 Ca 118/2009 – 46,

takto:

I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 Ads 105/2012 - 28, ve výroku I. správně zní:

„I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, č. j. 11 Ca 118/2009 – 46, **se zrušuje.“**

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud výrokem I. rozsudku ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 Ads 105/2012 - 28, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, č. j. 11 Ca 118/2009 – 46, a výrokem II. dále zrušil rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 1. 2009, č. j. NRP/4/09/ Val, č. j. 2008/43811-242, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.“*

V písemném vyhotovení shora označeného rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti spočívající v tom, že zrušovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl ve výroku I. rozsudku označen jako rozsudek ze dne 22. 10. 2012, č. j. 4 A 63/2012 – 18, ačkoli se jednalo o rozsudek ze dne 21. 8. 2012, č. j. 11 Ca 118/2009 – 46. Takto byl rozsudek Městského soudu v Praze správně označen v záhlaví rozsudku.

Uvedená zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. byla opravena tímto usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu